

Heid Cat zondag 21/56

1 wat vergeven wordt

2 wat vergeven is

3 het geschenk van vergeving

4 het gebed om vergeving

Gemeente,

Minstens 7 keer gaat het in de catechismus over de vergeving der zonden. In zondag 7 als het over het geloof gaat. In zondag 23 als het over de rechtvaardiging gaat. In zondag 25 als het over de sacramenten gaat. In zondag 31 als het over de prediking gaat. In zondag 44 als het over de wet gaat. In zondag 51 als het over het gebed gaat. En dan in zondag 21. Het is dus een heel centraal iets. Wat van verschillende kanten belicht wordt. En in zondag 21 staat het dan in het verband van de schatten van de kerk. De levende leden van de kerk van Christus zijn rijk. En van die rijkdom noemen de 12 artikelen eigenlijk 2 dingen. Het eerste en het laatste. De vergeving der zonden en de wederopstanding met het eeuwige leven. Het Koninkrijk der hemelen heeft een poort: de vergeving der zonden. Dan een oprijlaan van aanneming tot kinderen, de gave van de Heilige Geest, de vernieuwing van het leven. En dan het paleis van het leven na dit leven tot en met de opstanding der doden. De eerste schat, de poort ahw is de vergeving der zonden. We hebben het dus over iets heel wezenlijks: vergeving is de poort van het Koninkrijk Gods. Wel of geen vergeving betekent binnen of buiten Gods rijk. En wie zich van elders indringt, buiten de vergeving der zonden om, die is er illegaal en wordt een keer eruit gezet. En zondag 21 wil laten zien hoe rijk die schat dan is: welzalig hij wiens zonden zijn vergeven

1 wat vergeven wordt

Waar hebben wij het dan over? Over al mijn zonden. Overtredingen. Die heb je in soorten. Je hebt overtredingen van de verkeerswet. Daar staat een boete op. Je hebt overtredingen van de Nederlandse wet. Daar staat gevangenisstraf op. Je hebt overtredingen van Gods wet. God, Die onze Schepper is. Toen de dichter van Psalm 130 daaraan dacht werd het hem bang te moede. We nemen die Psalm er eens bij. Zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan onze ongerechtigheden.... En gadeslaan betekent daar zoveel als opzamelen, bijeenrapen, bij elkaar leggen. Laat ons leven een akker zijn. Hoe breed? Laten we zeggen 10 meter. Elk gebod een meter. Een hele lange akker: elke dag is een meter land. 1 jaar 365 meter, 10 jaar ruim 3 1/2 km, 40 jaar ruim 14 km lang. Als God opzamelt, bijeen raapt alle ongerechtigheden. Vanaf de eerste meter van ons leven. Van begin af aan. Je kinderjaren, tienerjaren. Over de hele breedte van al Zijn

geboden. De zonden die we deden, en de goede dingen die we niet deden, nalieten. Niet getuigden, niet de zondag eerden, niet anderen wel deden, niet beleden. Zonden van al onze zintuigen: onze oren, ogen, tong en mond, handen en voeten. Zonden van daden, woorden en gedachten. Ook ondergrondse dus, die in de bodem verborgen bleven, kiemen in de bodem van bedoelingen en begeerten. God zoekt de akker van ons leven af, over de volle breedte, tot in de diepte, en over de hele lengte van al gauw enkele kilometers. En Hij haalt alles op en eraf en verzamelt het. En elke zonde heeft Hem Zelf geraakt en gekrenkt. Elke zonde raakte Hem in Zijn hart sloeg Hem in het gezicht.

Zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan al onze ongerechtigheden.....wie zal dan bestaan? Hoeveel aanklachten van overtredingen zou God dan niet formuleren? En als dan één zonde Hem al reden geeft om ons te veroordelen? En als veroordelen betekent dat God ons ver weg moet doen, buiten Zijn gezichtsveld en onder Zijn toorn en straf moet leggen.

Wie zal dan bestaan? Wie zal niet roepen bergen valt op ons heuvelen bedekt ons voor de toorn van God en van het Lam? Ik begrijp de angst van de Heere Jezus in Gethsemané. Mijn ziel is zeer beangst. geheel bedroefd tot de dood toe. Want ik ga in de richting van de hel... Als God alles één voor één gaat opsommen. En opstapelen. Wee mij, ik verga.....

En ik kan zo'n intens medelijden hebben met mensen die nietsvermoedend die dag tegemoetgaan. Die blind en doorlevend het erop aan laten komen. Zo'n mens bent u, ben jij toch niet? Wat vergeven wordt? Zonden. Wat mij naar het verderf zou voeren, wat mij schuldig stelt voor God. Dát wordt vergeven. En wat is vergeven dan?

2 wat is vergeven?

Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Dat God al mijn zonden nimmermeer wil gedenken! Dat is de hoofdzin. Dat wij mij aanklaagt, wat mij schuldig stelt, wat mij verdoemt, God gedenkt het nimmermeer! Het is vergeven en vergeten! Dat woord voor vergeving dat wordt nooit van mensen gebruikt. Alleen van God. Blijkbaar kunnen mensen dat niet. Zo vergeven als God. Mensen blijven altijd herinnering houden en als het weer gebeurt zeggen ze: dat is nou al de 2^e keer. Ja wel vergeven, maar niet vergeten. God vergeeft en vergeet. Zoals alleen Hij dat kan.

Daar gebruikt de Bijbel prachtige beelden voor: Micha 7 Gij zult onze zonden werpen in de diepten der zee. Afval storten in de oceaandiepte.

Jesaja 38 Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen.

Onzichtbaar. En God draait Zich nooit meer om.

Psam 103: zo ver het west verwijderd is van 't oosten zover doet Hij onze overtredingen van ons.

En, en dat is ook zo rijk, dat geldt al mijn zonden en mijn zondige aard waarmee ik mijn hele leven lang te strijden heb. Die valt daar ook onder. Dat kan me juist zo benauwen en aanvechten. Dat mijn zondige aard er nog steeds is. Dat die blijft. Dat vergeven zonden vandaag en morgen toch weer de kop op steken. Dat die neiging daartoe niet weg is, maar nog steeds in mij zit. Dan ben ik mezelf wel eens een raadsel, en dan vecht satan me aan: dat kan nooit vergeven zijn, want dan zou je er geen last meer van hebben van die begeerte. Maar die valt er ook onder: die is ook vergeven en vergeten!

En dat is nog maar de helft! De éne helft. Want Hij gedenkt al mijn zonden en mijn zondige aard nimmermeer en Hij schenkt mij de gerechtigheid van Christus. Als Hij vergeeft dan trekt Hij als het ware je vuile kleren uit en tegelijk trekt Hij je nieuwe kleren aan. Je zonden doet Hij weg, en tegelijk bedekt Hij je met het kleed van Christus gehoorzaamheid. Dus dan heb ik alles, dan ben ik volmaakt, een tien. Of met een ander beeld: stel je leven is een schrift. Met allemaal sommen. En nu is bladzijde na bladzijde het fout gegaan. Allemaal strepen erdoor. Geen enkele voldoende. Alle bladzijden van je leven: zwart van zonde. De ene na de andere. En wat doet God? Hij scheurt al die zwarte bladzijden eruit. Vergeving. En dan zegt Hij niet: nou opnieuw proberen, zorg dat je een voldoende krijgt. Nee, Hij plakt er allemaal bladzijden in die volmaakt perfect goed zijn. Gemaakt door Christus. En je levensschrift is helemaal goed en perfect. Om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Om God ervoor te danken, ja daarvoor zou ik wel alles willen doen. Maar om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Mijn schrift is goed ingevuld met allemaal tien, ik ben bekleed met vlekkeloze witte kleren. Zo vol is Gods belofte. Hij verkeerde neemt Hij weg, en het volmaakte schenkt Hij ervoor terug.

Wat moet ik nog doen om zalig te worden, om vrede met God te krijgen? Niets. Helemaal niets. Om zalig te worden helemaal niets meer. Om mijn dankbaarheid te betonen zou ik wel alles willen doen, maar om zalig te worden hoef en kan ik niets meer doen.

Opdat ik in het gericht van God nimmermeer zal komen. Er is geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn. Dan heb ik het eeuwige leven. Dan liggen gegarandeerd alle anderen heilsschatten voor

mij gereed. In dit leven de verzorging en opvoeding als tot kind, de vernieuwing van mijn leven, de volharding in het geloof en dan door de dood heen het paleis binnen van het eeuwige leven en de wederopstanding der doden.

Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven! En de vraag moet ons gesteld worden: zijn uw, jouw zonden vergeven? Zonder dat staan we erbuiten. Kunnen we wel veel hebben in de wereld. Kunnen we lekker in onze vel zitten en mooie plannen hebben. Ons nergens zorgen om maken. Kunnen we ook wel wat indrukken hebben en gevoelens onder de prediking of bij het zingen. Maar zonder vergeving staan we erbuiten. Buiten het Koninkrijk Gods. Onder Gods toorn, op weg naar Zijn gericht. Echt waar, ook al voelt u dat helemaal niet zo.

Zijn onze zonden vergeven? Welzalig zijn wij dan! Kijk, het kan zijn, het zal zo zijn dat de gevolgen van de zonden soms niet weg zijn. Bepaalde zonden kunnen een spoor van ellende nalaten, bij jezelf of anderen. Je kunt er je gezin in meegesleept hebben en er de gevolgen dagelijks van merken. Je kunt er een ander door beschadigd hebben wat je steeds weer aanvliegt als je hem ziet. Je kunt je eigen leven geïnfecteerd hebben met iets wat er zo maar niet meer uit gaat. Het kan zijn dat God je wel kastijdt. Moeilijke wegen laat gaan. Een kruis laat dragen en beproeft in je gezondheid, je gestel, je huwelijk, je gezin. Maar: mijn zonden zijn vergeven. Ik ben binnen! In Gods rijk. Aangenomen tot kind door een hemelse Vader Die mij liefheeft. En op weg naar het eeuwige leven! Leefde ik daar maar meer uit, zong ik daar maar meer van door de diepten heen. Hoe meer ik leren mag wat vergeven wordt, en hoe meer ik leren mag wat vergeven is, hoe meer ik meezing "welzalig hij wiens zonden zijn vergeven".

3 het geschenk van vergeving

Maar nu kan wel de vraag rijzen: hoe krijg ik dat dan? Hoe komt dat dan? Vergeving van zonden? Wie geldt dat? Hoe kan dat? Hoe kan dat voor mij?

We sloegen nog één stukje over uit het begin van antwoord 56. Dat God om de genoegdoening van Christus nimmer gedenkt en Zijn gerechtigheid schenkt. Hoe dat kan? Om de genoegdoening van Christus. Dat is wel een wonder. Want dan staat er dus dat God de Vader vergeeft omwille van de genoegdoening van God de Zoon. Dat is dus iets tussen en in God Zelf. Helemaal door God en in God bereid. Dat wonderlijke voorbeeld van die auto. Waar je een enorme kras en deuk in hebt gereden. Dat wordt betalen. En dan gaat de deur open en komt de zoon naar buiten die zegt: mijn vader heeft me gestuurd en hier, hier heb

je 3000 euro daar kun je hem wel voor laten herstellen. God is gekrenkt en eist genoegdoening. Maar God zendt Zijn Zoon en Die volbrengt alles. Die is volkomen gehoorzaam en draagt alle schuld en straf. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende. Dat was tussen de Vader en de Zoon. En de Geest sterkte de Zoon. Geen mens was erbij betrokken. Had een bijdrage. Geen mens had erom gevraagd of had het bedacht. God heeft het bereid. God heeft Zijn Zoon gevraagd. De Zoon was bereid. En heeft volbracht. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.

En Hij heeft het Woord er verzoening in Zijn dienaren gelegd. Die komen tot u met de bede: laat U met God verzoenen. Daar hebt u de prediking van het Woord, van de verzoening. De prediking dat wij op weg zijn naar het gericht. Misschien denkt iemand: dat voel ik niet, dat bleef ik niet zo. Wie zou er gelijk hebben, Gods woord of uw gevoel? God zegt dat u op weg bent naar het gericht met rampzalige afloop. En Hij komt voor u staan in Christus. In Zijn genoegdoening is vergeving. Dat Ik nimmermeer gedenk en Zijn gerechtigheid schenk en dat u nooit meer in het gericht komt. Bij U is vergeving enkel om des Middelaars bloed. Niet dat ik toch ook nog wel iets moet hebben Niet dat ik toch ook wel moet verlangen.... Dan wil ik van tevoren hebben wat ik pas achteraf zal krijgen. Dan wil ik zelf meebrengen wat Christus alleen heeft. Tegenover mijn zonden, al mijn zonden en mijn zondige aard staat alleen de genoegdoening van Christus. Bij mij is zonde, bij U is vergeving.

Thomas Boston zegt dan: u doet één van de twee: u loopt Christus omver, duwt Hem weg en opzij om verder te kunnen lopen naar het verderf. Maar daarvoor moet u Hem opzij duwen en over Hem heen lopen. Of u buigt en kielt voor Hem: vergeef mijn zonden, vergeef mijn overtreden.

Er zijn wel andere woorden die met 'ver....' beginnen, maar die voldoen niet. Je kunt je zonden vergeten. In het begin heb je er veel last van en denk je er ieder uur aan, na een tijdje wordt dat minder en na verloop van tijd ben je het vergeten. Maar dat voldoet niet, dat geeft geen rust.

Je kunt je zonden vergoelijken. Het was toch niet zo erg. Er zijn toch wel ergere dingen trouwens. En bovendien deden anderen het ook en doen ze tegenwoordig wel ergere dingen. En in deze tijd kun je toch eigenlijk niet helemaal leven zoals zou moeten. Maar dat voldoet niet, dat geeft geen rust meer.

Je kunt je zonden verbeteren: proberen beter te gaan doen, niet meer te doen, je voornemen er alerter op te zijn. Misschien lukt het wel, maar uit welk motief is het dan geweest? Waar is de liefde tot God en Zijn eer? En al zou het helemaal lukken, wat dan met de zonden die achter je liggen? Die blijven openstaan, die kun je niet overdoen.

4 het gebed om vergeving

Vergeef mij o God om Christus' wil. Je valt de gekruisigde Christus te voet. Vergeef mij of ik ben verloren. Nee, niet dat ik al mijn zonden weet, niet dat ik mijn schuld volmaakt gevoel zoals die is, maar zoveel en in zoverre dat ik buiten vergeving me geen raad weet. En bij U is vergeving! Bij mij is ongerechtigheid en bij U vergeving! En dat niet door elkaar mengen. Bij mij alleen ongerechtigheid. En ik heb er niets bij of kan er niets tegenover stellen. Maar bij U is vergeving, en daar niets vanaf en niets aan verminderen.

En God vergeeft volkomen! Alleen vergeving is de haven! Alleen vergeving kan rust brengen. Dat is de haven. Zondekennis is de trechter die doet uitkomen bij Christus in wie de beloften van vergeving vast en zeker zijn. Dan is zondekennis echt, oprecht. In Hem vergeeft God! Vol, volkomen en vast en zeker. Zondekennis drijft de haven binnen, naar Christus. Mijn zonden zijn te erg om te vergeten, vergoelijken te verbeteren. Zij zijn te erg om mee te blijven leven en sterven. Vergeef mij toch om Christus wil. Omwille van Zijn lijden en sterven, Zijn voldoening en gehoorzaamheid.

We horen Psalm 32 zeggen en zingen: Maar ik beleed na ernstig overleg mijn boze daan Gij naamt die gunstig weg. Hoort u dat? Daar zit niks tussen. Geen seconde. Ik zeide ik zal belijdenis doen van mijn overtredingen voor de HEERE en Gij vergaapt de ongerechtigheid mijner zonde. Daar zit geen teken tussen, of gevoel. Daar zit niks tussen. Daar zit niet tussen of voor dat ik voel dat ze vergeven zijn, of dat ik een gevoel krijg van opluchting of verlichting. Daar zit niet tussen dat ik verbetering opmerk, dat ik minder zondig of minder vaak en minder erg. Daar zit niks tussen. Misschien voel ik wel niks, of voel ik juist aanklachten en aanvechting en toorn. God vergeeft om Christus wil. En daarom is het zo. Want de vraag is: wat gelooft, niet wat gevoelt, maar: wat gelooft gij van de vergeving van zonden? En op Zijn tijd zal ik en mag dat ook gevoelen en ervaren dat dat zo is en hoe rijk dat is.

Dat wil de duivel natuurlijk niet. Die gooit het over de andere boeg. Eerst zegt de duivel: je hoeft geen vergeving. Echt niet, maak je niet bang en wees niet zo serieus. Maar dan zegt de duivel: je mag geen vergeving. Maar houd je van de vergeving af. net als David in Psalm 51.

Dan kijken we eens naar een Psalm die hier over gaat. Psalm 51. Gedicht, gebeden nadat David zo vreselijk gezondigd heeft met Bathseba en Uria. Hij heeft wat te overdenken aan zonden en vervloeking en zijn geweten klaagt hem wat aan. En in Psalm 51 bidt David. Om vergeving. Wel 10 keer. Steeds met andere woorden. Waarom bidt David dan wel 10 keer om vergeving? Dat moeten we goed zien. Niet om God. Als zou God niet direct vergeven na 1 keer, maar alleen na herhaald bidden willen vergeven. Alsof God overgehaald moet worden om te vergeven. Nee. Eén gebed heeft vergeving. Direct. Maar David bidt wel 10 keer erom om zijn geloof in de vergeving te vergroten. Om zijn geloof te versterken dat al die vreselijke zonden in één keer totaal vergeven zijn. Dat is zo groot, daar heeft David gebed voor nodig om dat te geloven. dus David bidt dat niet 10 keer om God te laten vergeven, maar om zijn geloof in die vergeving. En dan laat God op Zijn tijd ook ervaren dat mijn zonden vergeven zijn.

Is dan het gebed om vergeving voorbij, gepasseerd station? Nee, er komen steeds weer nieuwe zonden. En dan valt de beleving weg als die niet beleden worden. Onbeleden zonden zetten me niet buiten Gods rijk, maar ontnemen wel Gods gunst en vriend'lijk aangezicht. Onbeleden zonden maken alles duister en donker met wolken van Gods ongenoegen. Nemen de vreugde weg en de toegang tot God. Dat geeft berouw: echt verdriet over je zonden: hoe kan ik tegen deze God Die mij vergeeft toch weer kwaad doen. Tegen U U alleen..... Dat geeft verlangen om nooit meer te zondigen, om God geen verdriet meer te doen en doet strijden tegen de zonde. Dat geeft zelfvernedering: HEERE ik ben niet waard dat U naar mij omziet.

Het gebed om vergeving van zonden blijft.

Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven. Want dat geeft verwondering: hoe is het mogelijk, mijn zonden vergeven.

Amen

